

GRIFFIE
VAN DE
RECHTBANK
VAN EERSTE AANLEG
TE
BRUGGE

ONTVANGEN 14 DEC. 2006

**Wij, ALBERT II, Koning der Belgen,
Aan allen die nu zijn en hierna
wezen zullen, doen te weten:**

Meester

90062

01 - 19/12/2005 - V - EV

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, **eerste kamer**, heeft het hierna-
volgend vonnis verleend:

In de zaak **04/1.585/A**

Rep. nr. 05/16577

De heer _____, handelaar, wonende te _____

eiser op verzet,

hebbende als raadsman meester _____

advocaat te _____

tegen

De **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR** bij het
MINISTERIE van de VLAAMSE GEMEENSCHAP van de AFDELING
RUIMGELIJKE ORDENING voor de PROVINCIE

], Werkhuisstraat 9, 8000 Brugge,

woonstkeuze doende ten kantore van zijn raadsman meester
hierna vermeld,

verweerster op verzet,

hebbende als raadsman meester _____

advocaat te _____

I. PROCEDURE

De zaak werd ingeleid bij proces-verbaal van vrijwillig verschijning, opgesteld op de openbare terechtzitting van de eerste kamer van 17 mei 2004.

Partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in openbare terechtzitting van 17 november 2005.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de door beide partijen overgelegde stukken.

De artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 tot regeling van het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

II. VOORWERP VAN DE VORDERING (in het kort)

Eisende partij op verzet vordert de vernietiging van het verstekvonnis van deze kamer en rechtbank van 05 april 2004 (zaak gekend onder het nummer 04/928/A) en opnieuw wijzende de oorspronkelijke vordering van verwerende partij op verzet onontvankelijk, ontoelaatbaar, minstens ongegrond te verklaren.

III. BEOORDELING**a) Omtrent de ontvankelijkheid van het verzet**

Er ligt geen akte van betekening van het verstekvonnis voor.

Het verzet is regelmatig naar de vorm en tijdig ingesteld.

Er zijn geen redenen, die ambtshalve tot de onontvankelijkheid van de vordering zouden kunnen leiden.

Het verzet is aldus ontvankelijk.

b) Omtrent de gegrondheid van het verzet voor wat de vordering tot afbraak en het opleggen van een dwangsom betreft

De partijen betwisten niet dat (na de uitspraak van het verstekvonnis) thans aan de herstellvordering is voldaan en de mogelijk wederrechtelijk opgetrokken constructie is verwijderd.

Het verzet is op dit punt in die mate gegrond dat kan worden gezegd voor recht dat dit aspect van de oorspronkelijke vordering thans zonder voorwerp is geworden.

c) Omtrent de kosten van het geding (zowel in de verstekprocedure) alsook in de verzetsprocedure

1. Vervolgens stelt zich de vraag indien eiser op verzet in de verstekprocedure terecht werd veroordeeld tot de kosten. Daartoe dient te worden onderzocht indien de vordering, zoals destijds gesteld en vooraleer huidig eiser op verzet overging tot afbraak van de ter discussie zijnde constructie, gegrond zou zijn geweest.

Indien de vordering op dat ogenblik gegrond zou zijn geweest, dan dient eiser op verzet te worden veroordeeld tot de kosten van het geding. Zoniet zou huidig verweerster op verzet dienen te worden veroordeeld tot de kosten van het geding.

2. De materiële vergissing in de dagvaarding en overgenomen in het verstekvonnis omtrent het college van burgemeester en schepenen (en niet) is niet ter zake. De kernvraag blijft indien voor kwestieuze inrichting al dan niet een vergunning was verschaft en al dan niet nog de afbraak kon worden gevorderd..

Verder is het irrelevant bij huidige beoordeling dat eiser op verzet sinds augustus 2004 geen eigenaar meer zou zijn van het onroerend goed, want dit dateert van na het verstekvonnis. Evenmin brengt het feit dat hij slechts gedeeltelijk eigenaar was, met zich mee dat de vordering onontvankelijk zou zijn geweest. Verweerster op verzet heeft haar vordering immers gesteld opzichthens de persoon die wederrechtelijk de werken heeft uitgevoerd (in casu huidig eiser op verzet).

3. Verder is er discussie omtrent de verjaring van de oorspronkelijke vordering van huidig verweerder op verzet.

De oorspronkelijke vordering heeft betrekking op de herstellvordering in het kader van de wetgeving op de ruimtelijke ordening en is gebaseerd op artikel 151 (juncto artikel 149 paragraaf 1) van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Deze herstelmaatregel werd in het kader van de strafprocedures omschreven als een vorm van vergoeding of teruggave met als doel een einde te maken aan een toestand, die met de wet strijdig is en die uit een misdrijf is ontstaan en waardoor het openbaar belang wordt geschaad (*Cass.*, 19 september 1989, *T.R.O.S.*, 1999, 109).

De herstellvordering werd aldus omschreven als een maatregel, behorend tot de strafvordering, doch van burgerlijke aard (*Cass.*, 26 april 1989, *Arr. Cass.*, 1989, 994; *Cass.*, 11 september 2001, *R.W.*, 2001-2002, 1135).

4. De oorspronkelijk eisende partij heeft in het kader van huidige voorgehouden inbreuk op de wetgeving op de ruimtelijke ordening gekozen voor een procedure voor de burgerlijke rechter.

De verjaringsregels, die van toepassing zijn, betreffen aldus de regels, voorzien in artikel 2262 bis van het burgerlijk wetboek.

De vordering van de oorspronkelijk eisende partij kan als een persoonlijke vordering worden beschouwd. De vraag stelt zich aldus indien de vordering een louter persoonlijke rechtsoverdracht is (waarvoor de verjaringstermijn tien jaar is (artikel 2262 bis paragraaf 1 eerste lid van het burgerlijk wetboek)) of een rechtsoverdracht tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid (verjaring na vijf jaar vanaf de dag, volgend op die waarop de benadeelde kennis kreeg van de schade of de verzwaaring ervan en van de identiteit van de dader (artikel 2262 bis paragraaf 1 tweede lid van het burgerlijk wetboek)).

5. Artikel 2262 bis van het burgerlijk wetboek werd ingevoegd bij artikel 5 van de wet van 10 juni 1998 (B.S. 17 juli 1998). De overgangsmaatregelen voorzien dat deze bepalingen van toepassing zijn op feiten van voor de wet van 10 juni 1998. Voor de nieuwe verjaringstermijnen dient 27 juli 1998 (tien dagen na datum van publicatie) dan ook als aanvangsdatum voor feiten, daterend van voor de nieuwe wet, te worden genomen.

De rechtbank is van oordeel dat huidige herstellvordering, ingesteld voor de burgerlijke rechter, geen loutere persoonlijke rechtsoverdracht is, doch wel degelijk een vordering tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid.

Een bouwovertrading op zich is immers eveneens een foutieve gedraging conform artikel 1382 van het burgerlijk wetboek. Het doel van de herstelmaatregel is minstens eveneens de schade te herstellen, die door die fout werd begaan (ook al vindt de vordering haar rechtsgrond in artikel 149 van het decreet op de ruimtelijke ordening). In die zin kan huidig eisende partij wel degelijk beschouwd worden als benadeelde (of minstens de instantie, die door de wet gerechtigd wordt om op te treden namens de benadeelde).

6. Ten onrechte stelt de oorspronkelijk eisende partij dat de verjaring slechts zou kunnen beginnen lopen vanaf 28 augustus 2003, zijnde de datum van de inwerking-treding van het decreet van 04 juni 2003.

De wetgever kan, ook zonder artikel 2 van het burgerlijk wetboek te schenden, zowel uitdrukkelijk alsook impliciet, beslissen dat een wet retroactief kan worden toegepast (*cf. Cass., 18 maart 1960, Pas., 1960, I, 844*)

De bedoeling van de wetgeving blijkt bijvoorbeeld uit de bewoordingen van artikel 8, alsook van artikel 11, paragraaf 2 van het decreet van 4 juni 2003.

7. Uit de voorliggende stukken blijkt dat de niet vergunde terras reeds sinds 1982 zichtbaar was zodat de gemachtigde ambtenaar zeker reeds in de jaren 1980 op de hoogte moet zijn geweest van de bouwovertrading.

De nieuwe hierboven aangehaalde verjaringswet trad pas later in werking, namelijk 27 juli 1998. De dag, waarop de benadeelde kennis kreeg van de schade en de identiteit van de dader, situeert zich aldus voor die dag, zodat de verjaringstermijn van vijf jaar ook op die dag een aanvang neemt.

Er werd oorspronkelijk gedagvaard op 08 maart 2004, dit is meer dan vijf jaar na 27 juli 1998. De vordering van de oorspronkelijk eisende partij was aldus verjaard.

De oorspronkelijke vordering was in se dus verjaard, zodat eisende partij de kosten van de oorspronkelijke procedure had dienen te dragen.

Het bestreden vonnis dient op het vlak van de kosten dan ook te worden vernietigd.

OM DEZE REDENEN,

De Rechtbank,

Wijzende in eerste aanleg en op tegenspraak;

Alle tegenstrijdige en meer omvattende besluiten verwerpend als ongegrond, niet ter zake dienend of overbodig;

Verklaart het verzet van eiser op verzet ontvankelijk en als volgt gegrond.

Doet het bestreden vonnis van deze kamer en rechtbank de dato vijf april tweeduizend en vier (05.04.2004) (zaak gekend onder het nummer 04/928/A) teniet alwaar het huidig eiser op verzet veroordeelt tot het staken van het strijdig gebruik, het herstel in de oorspronkelijke toestand, de machtiging van huidig verweerder op verzet om het herstel zelf uit te voeren en de wijze van verbeurd verklaring van de dwangsommen en zegt voor recht dat dit deel van de vordering van huidig verweerder op verzet zonder voorwerp is geworden.

Doet het voormeld bestreden vonnis eveneens teniet voor wat de veroordeling tot de kosten betreft en wijst de vordering op dit punt af.

Veroordeelt verweerder op verzet tot de kosten in de huidige verzetprocedure, begroot in hoofde van huidige eiser op verzet:

- rolrecht verzet:	82,00 euro
- rechtsplegingvergoeding verzet:	356,98 euro
- aanvullende rechtsplegingvergoeding:	<u>59,47 euro</u>
totaal:	498,45 euro

Verklaart onderhavig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, spijs elk verhaal en zonder borgstelling.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtsgebouw te Brugge op **negentien december tweeduizend en vijf**.

Aanwezig zijn:

, alleenrechtsprekend rechter
, griffier.

Aangetekend op de 23 oktober 2006
Miss. registreren
de incheffeur

Dit vonnis werd vermeld op 23 oktober 2006 onder nr.
van de hypothecaire overschrijving
te

ten rande
op het tweede hypotheekkantoor

Lasten en bevelen dat alle daartoe gevorderde gerechts-
deurwaarders dit VONNIS ten uitvoer zullen leggen;

Dat Onze procureurs-generaal en Onze procureurs des
Konings bij de rechtbanken van eerste aanleg daaraan de
hand zullen houden en dat alle bevelhebbers en officieren
van de openbare macht daartoe de sterke hand zullen
bieden wanneer dit wettelijk van hen gevorderd wordt;

Ten blijke waarvan dit VONNIS is ondertekend en gezegeld
met het zegel van de rechtbank.

Voor eensluidende UITGIFTE, afgeleverd aan Meester

De griffier-hoofd van dienst,

08/12/06

REGISTER VAN DE UITGIFTERECHTEN
Nr.: 06/14761
Datum: 12.12.06
Aantal blz: 5
Geheven recht: Ju, 25
De griffier- hoofd van dienst,

Voor eensluidend afschrift
in gerechtsboek